ପଟେଲ ବାଲ୍ମିକ୍ ହିମତଲାଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ପଟେଲ ମୋହନଲାଲ ମୁଲ୍ଜିଭାଇ (ମୃତ) ଏଲ୍. ଆର୍. ଏସ୍. ଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ

ଅଗଷ୍ଟ 26,1998

[ଡଃ ଏ.ଏସ୍. ଆନନ୍ଦ ଏବଂ ଡି.ପି. ୱାଧୱା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଭଡ଼ା ଏବଂ ଉଚ୍ଛେଦ:

ବମ୍ବେ ଭଡ଼ା, ହୋଟେଲ ଏବଂ ଲଜିଙ୍ଗ ହାଉସ ଦର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 ।

ଧାରା 29 (2)—ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ପୁନରୀକ୍ଷଣ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର—ଏହାର ପରିସର—ନିମ୍ନ ଦୁଇ ନ୍ୟାୟାଳୟମାନଙ୍କର ଏହା ସମକାଳୀନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଅଟେ ଯେ, ଅଣ-ଆବାସିକ ପରିସରର ଭଡ଼ାଟିଆ, ମାଲିକଙ୍କ ଅନୁମତି ବିନା ଏହାକୁ ଉପଭଡ଼ାରେ ଦେଇଛନ୍ତି—ଦର୍ଶାଯାଇଛି, କେବଳ ଏହି ତଥ୍ୟ ଯେ, ସାକ୍ଷ୍ୟର ପୁନଃ ମୂଲ୍ୟାୟନ ଉପରେ ଏକ ଭିନ୍ନ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସମ୍ଭବ, ତାହା ପୁନରୀକ୍ଷଣ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ ଏକ ଆଧାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ—ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନରେ ଥିବା କୌଣସି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଆଇନର କୌଣସି ତ୍ରୁଟି କିମ୍ବା ବସ୍ତୁଗତ ଅନିୟମିତତା, ଯଦି କିଛି ଥାଏ, ତାହାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସୂଚିତ ନକରି ସମଗ୍ର ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ପୁନଃମୂଲ୍ୟାୟନ କରି ଏବଂ ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନଥିଭୁକ୍ତ କରି ଭୁଲ କରିଥିଲେ—ଏପରିକି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ସାକ୍ଷ୍ୟର ତର୍ଜମା ମଧ୍ୟ ଠିକ ନଥିଲା—ଉଭୟ ନିମ୍ନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯଥାର୍ଥରେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହୋଇଥିଲେ ଯେ, ଭଡ଼ାଟିଆ, ପ୍ରକୃତରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ସମ୍ମତି ବିନା ମକଦ୍ଦମା ପରିସରକୁ ଉପଭଡା ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହାର ଦଖଲ ଛାଡ଼ିଥିଲେ ।

ସହାୟକ ଗିର୍ଧରଭାଇ ବନାମ ସୟଦ ମହମ୍ମଦ ମିରାସାହେବ କାଦ୍ରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, **[1987] 3 SCC 538, ଉପରେ ଭରସା କରାଯାଇଛି ।**

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 7153/1996 ।

ସି.ଆର୍.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 984/1981ରେ ଗୁଜରାଟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ତା23.12.94ରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ରଣଜିତ କୁମାର ଏବଂ ଏଚ୍.ଏ. ରାଇଚୁର ।

ପି.ଭି ହିମତଲାଲ ବନାମ ପି.ଏମ୍ ମୁଲ୍ଲିଭାଇ

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

ଅପିଲକାରୀ-ଜମି ମାଲିକ ଭାବନଗର ସହରର ଲତି ବଜାରରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ଦୋକାନର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଯାହା ଭଡ଼ାଟିଆ-ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ମାସିକ ଭଡ଼ା ଟ. 111ରେ କାଠ ବ୍ୟବସାୟ ଚଳାଇବାର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମାରେ ବିଭିନ୍ନ ଆଧାର ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା କିନ୍ତୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପିଲର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆମେ କେବଳ ଉପଭଡ଼ାର ଆଧାର ପାଇଁ ଚିନ୍ତିତ ଅଛୁ ।

ବାଦପତ୍ରରେ ଅପିଲକାରୀ-ବାଦୀଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ଥିଲା ଯେ, ଭଡ଼ାଟିଆ-ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ସମ୍ମତି ବିନା ମକଦ୍ଦମା ସମ୍ପତ୍ତି କିମ୍ବା ଏହାର ଏକ ଅଂଶ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଉପଭଡା ଦେବାକୁ, ସ୍ଥାନାନ୍ତର କିମ୍ବା ନିଯୁକ୍ତି କିମ୍ବା ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ଅଧିକୃତ ନୁହଁନ୍ତି । ଏହା ଦାବି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, ଭଡ଼ାଟିଆ-ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର କାଠ ବ୍ୟବସାୟ ବନ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ତା'ପରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ସମ୍ମତି ବିନା ପଟେଲ ଟ୍ରାନ୍ସପୋର୍ଟ କମ୍ପାନୀକୁ ପରିସରକୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରିଥିଲେ । ପଟେଲ ଟ୍ରାନ୍ସପୋର୍ଟ କମ୍ପାନୀର ବ୍ୟବସାୟ, ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ପରିସରରେ ପ୍ରାରମ୍ଭ ହେବା ବିଷୟରେ ଏକ ଖବରକାଗଜ ମାଧ୍ୟମରେ ଏକ ସାର୍ବଜନୀନ ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ବିରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଉପଭଡ଼ାର ପ୍ରଶ୍ନ ଜଡ଼ିତ ଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭଡ଼ାଟିଆ-ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ କହିଥିଲେ ଯେ, ପଟେଲ ଟ୍ରାନ୍ସପୋର୍ଟ କମ୍ପାନୀଙ୍କୁ କୌଣସି ଉପଭଡା ଦଆଯାଇନାହିଁ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ପଟେଲ ଟ୍ରାନ୍ସପୋର୍ଟ କମ୍ପାନୀ ସହିତ ଭାଗିଦାରୀ କରିଥିଲେ । ମକଦ୍ଦମା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଏବଂ ସାକ୍ଷ୍ୟ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିବା ପରେ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ, ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପଟେଲ ଟ୍ରାନ୍ସପୋର୍ଟ କମ୍ପାନୀକୁ ମକଦ୍ଦମା ପରିସର ଉପଭଡ଼ାରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ଡିକ୍ରି ହୋଇଥିଲା । ଭଡ଼ାଟିଆ ଏକ ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହାକୁ ଭାବନଗରର ବିଜ୍ଞ ଅତିରିକ୍ତ ସହାୟକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣାଣି କରାଯାଇଥିଲା । ତା16 ଏପ୍ରିଲ 1981ରିଖର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା, ଏହି ଅପିଲ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଡିକ୍ରିକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା । ବମ୍ବେ ଭଡ଼ା, ହୋଟେଲ ଏବଂ ଲଜିଂ ଘରଭଡା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 29(2) ଅନୁଯାୟୀ, ଭଡ଼ାଟିଆ ଏକ ଦେୱାନୀ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ଆଗାତ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାର ପୁନରୀକ୍ଷଣ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର

ପ୍ରୟୋଗ କରି, ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ତଥ୍ୟର ସମକାଳୀନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଅପିଲକାରୀ-ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା, ଅପିଲକାରୀ-ଜମି ମାଲିକ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଛନ୍ତି ।

ଆମେ ନଥିର ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିଛୁ ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ରଞ୍ଜିତ କୁମାରଙ୍କୁ ଶୁଣିଛୁ । ନୋଟିସ ପାଇଁ ସତ୍ତ୍ୱେ ଉତ୍ତରଦାତା ଅନୁପସ୍ଥିତ ରହିବାକୁ ଚୟନ କରିଛନ୍ତି ।

ଗୁଜରାଟ ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ବମ୍ବେ ଭଡ଼ା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 29 (2) ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:-

> "29(2).ଉପଧାରା (1) ଅନୁଯାୟୀ ଅପିଲରେ କୌଣସି ନିଷ୍ପତ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆଉ କୌଣସି ଅପିଲ ରହିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ନିଜକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯେ, ଅପିଲରେ ଏପରି କୌଣସି ନିଷ୍ପତ୍ତି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଥିଲା, ଯେଉଁ ମାମଲାରେ ଏପରି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇଥିଲା, ସେହି ମାମଲା ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ କରିପାରିବେ ଏବଂ ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏପରି ଆଦେଶ ପାରିତ କରିପାରିବେ ଯାହା ସେ ଉପଯୁକ୍ତ ବୋଲି ଭାବନ୍ତି ।"

ହେଲ୍ପର୍ ଗିର୍ଧରଭାଇ ବନାମ ସୟଦ ମହମ୍ମଦ ମିରାସାହେବ କାଦ୍ରି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, [1987] 3 SCC 538 ମାମଲାରେ ଉକ୍ତ ଧାରାର ସୀମା ଏବଂ ପରିସର, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ବିଚାର ପାଇଁ ଆସିଥିଲା ଏବଂ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଶୃଙ୍ଖଳା ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ପରେ, ସବ୍ୟସଚୀ ମୁଖାର୍ଜୀ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅପିଲ ଏବଂ ପୁନରୀକ୍ଷଣ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଏବଂ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ ଯେ, ପାର୍ଥକ୍ୟଟି ବାସ୍ତବିକ ଥିଲା । ଏହା ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଯେ, ଅପିଲ କରିବାର ଅଧିକାର ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ବିଧାନ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ପୁନଃବିଚାରକୁ ସୀମିତ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଅପିଲ କରିବାର ଅଧିକାର ସହିତ ଉଭୟ ବିଧାନ ଏବଂ ତଥ୍ୟର ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ପୁନର୍ବିଚାର କରିବାର ଅଧିକାର ରହିଛି, ଯେତେବେଳେ ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣର ଶୁଣାଣି କରିବାର କ୍ଷମତାକୁ ସାଧାରଣତଃ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାମଲାକୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାକୁ ବିଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଏ । ବିଚାରପୀଠ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ, ଯଦିଓ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବ୍ୟାପକ କ୍ଷମତା ଥିଲା ଯାହା ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତାର ଧାରା 115 ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ, ତଥାପି

ଏହାର ପୁନରୀକ୍ଷଣ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର କେବଳ ଏକ ସୀମିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇପାରିବ, ଯାହା ନିଜକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯେ, ଆପତ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ନିଷ୍ପତ୍ତି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଅଟେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ସାକ୍ଷ୍ୟର ପୁନଃ ମୂଲ୍ୟାୟନ ପାଇଁ ନିମ୍ନ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପାଇଁ ତଥ୍ୟଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନିଜର ଅନୁସନ୍ଧାନକୁ ବଦଳାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ତାଙ୍କର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଛନ୍ତି କି ?

ଧାରା 29(2) ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷମତା, ପୁନରୀକ୍ଷଣ କ୍ଷମତା ଅଟେ, ଯାହା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଠାରେ ରହିଛି । ଏହା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ତ୍ରୁଟି ସଂଶୋଧନ କରିବାର କ୍ଷମତା ଦେଇଥାଏ ଯାହା ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଆଇନ ବିରୋଧୀ କରିପାରେ ଏବଂ ଯାହା ନିଷ୍ପତ୍ତିର ମୂଳକୁ ଯିବାରେ ତ୍ରୁଟି କରିପାରେ କିନ୍ତୁ ଏହା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ମାମଲାର ପୁନଃ ଶୁଣାଣି ଏବଂ ସାକ୍ଷ୍ୟର ପୁନଃତର୍ଜମା କରିବାର କ୍ଷମତା ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ । କେବଳ ଏହି ତଥ୍ୟ ଯେ, ସାକ୍ଷ୍ୟର ପୁନଃତର୍ଜମା ପରେ ଏକ ଭିନ୍ନ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ସମ୍ଭବ, ପୁନରୀକ୍ଷଣ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ ଏକ ଆଧାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଏହି ମାମଲାରେ ଆମେ ପାଇଲୁ ଯେ, ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ପ୍ରଥମ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଆଇନର କୌଣସି ତ୍ରୁଟି କିମ୍ବା ଭୌତିକ ଅନିୟମିତତାକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସୂଚିତ ନକରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମଗ୍ର ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ପୁନଃ ମୂଲ୍ୟାଙ୍କନ କରି ଏବଂ ସେହି ପୁନଃ-ତର୍ଜମା ଆଧାରରେ ଏକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନଥିଭୁକ୍ତ କରି ଏକ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ । ଆମ ମତରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସାକ୍ଷ୍ୟର ତର୍ଜମା ମଧ୍ୟ ଠିକ ନଥିଲା । କେତେକ ତଥ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା ନଥିରେ ନଥିଲା ଏବଂ ବିନା କୌଣସି ଆଧାରରେ ସାମାନ୍ୟକରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଦେଶର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 12କୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହେବ । ସେଥିରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି:-

> "12. ଏହାର ସ୍ପଷ୍ଟ ଅର୍ଥ ହେବ ଯେ, ଉକ୍ତ ଶାଖା କାର୍ଯ୍ୟାଳୟର ଆରମ୍ଭ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଇଏକ୍ସଏଚ୍. 78ରେ ଏକ ଆୟୋଗ ସଂସ୍ଥା ଚୁକ୍ତିନାମା ଆକାରରେ ନଥିଭୁକ୍ତ ଥିଲା, ଯାହାର ଅନ୍ୟ ଏକ ନକଲ ଏକ୍ସଏଚ୍.110ରେ ଅଛି ଏବଂ ବିଶେଷ କରି ବ୍ୟବସାୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି, ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟରୂପେ ଏବଂ ସର୍ବସାଧାରଣରେ କରାଯାଇଥିଲା । ଯଦି ପରିସରକୁ ଉପଭଡ଼ାରେ ଦେବାର ବିଚାର ଥିଲା, ତେବେ ଜଣେ

ଭଡ଼ାଟିଆ ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଏହିପରି ଭାବରେ ବିଜ୍ଞାପନ ଦେବେ ବୋଲି ଆଶା କରାଯାଏ ନାହିଁ । ”

ଜଣେ ଭଡ଼ାଟିଆ ସାଧାରଣତଃ “ଏହି ତଥ୍ୟକୁ ଏହିପରି ଭାବରେ ବିଜ୍ଞାପନ ଦେବେ ବୋଲି ଆଶା କରାଯାଏ କି ନାହିଁ” ଏହି ଆଧାରରେ ପରିସରକୁ ଉପଭଡ଼ାରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା କି ନାହିଁ ତାହା ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଚୁକ୍ତିର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଇଏକ୍ସଏଚ୍. ୫ର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ତର୍ଜମା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଉଭୟ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଫଳାଫଳରେ ଏବଂ ନଥିରେ ଥିବା ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଥିବା ସାକ୍ଷ୍ୟରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି କିମ୍ବା ଭୌତିକ ଅନିୟମିତତା ନଥିଲା । ଉଭୟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଯଥାର୍ଥରେ ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ, ଭଡ଼ାଟିଆ ବାସ୍ତବରେ ମକଦ୍ଦମା ପରିସରକୁ ଉପଭଡ଼ାରେ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ସମ୍ମତି ବିନା ପରିସରର ଦଖଲ ଛାଡ଼ିଥିଲେ । ନିମ୍ନ ନ୍ୟାୟାଳୟଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ଏପରି କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ହୋଇନଥିଲା, ଯାହା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ପୁନରୀକ୍ଷଣ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ପ୍ରୟୋଗ କରି କୌଣସି ସଂଶୋଧନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କରିଥିଲା । ପରିସ୍ଥିତି ଅନୁଯାୟୀ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ଅନୁରକ୍ଷଣୀୟ ନୁହେଁ ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏହି ଅପିଲ ସଫଳ ହୁଏ ଏବଂ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟକୁ ରଦ୍ଦ କରାଗଲା ଏବଂ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟକୁ ପୁନଃସ୍ଥାପିତ କରାଗଲା । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ ।

ଆର୍.ପି. ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ପି.ଭି ହିମତଲାଲ ବନାମ ପି.ଏମ୍ ମୁଲ୍ଜିଭାଇ

<u>ଅସ୍ୱୀକରଣ</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଅନୁବାଦକ

ଆଦିତ୍ୟ ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।